Ч. 274 Четвер 4 (16) грудня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Всілякі відзначеня і іменованя. — Намістники у Відни, деякі зміни на посадах намістників і справа скликаня соймів. — До ситуациї в Чехиї. — Німеччина в Хині. — Революцийне виступлене ґен. Вайлера в Ішпанії.)

Є. Вел. Цісар покликав оногди на авдиєнцию до себе міністра справ заграничних ґр. Голуховского і надїлив его особисто великою лентою ордера сьв. Стефана.

Fremdenblatt обговорюючи відзначене ґр. Голуховского підносить успіхи австрийскої політики заграничної, котра стоїть у великім контрасті зі сумними відносинами в Долитавщині, але каже, що єсть надія, що і та буря промине незадовго і не лишить по собі слїдів знищеня.

Від кількох днів перебувають у Відни намістник Галичини Є. Ексц. кн. Санґушко, намістник Дальмациї фельдмаршал-поручник Давид, намістник Чехії ґр. Куденгове і намістник Стириї маркі Бакегем. Загально говорять, що з'їзд намістників стоїть в звязи зі скликанєм соймів а рівночасно і зі змінами на посадах намістників; се послїдне потверджують вже й нинїшні телеграми, а іменно:

Віцепрезидент долішно-австрийского намістництва бар. Бурґіньон (Bourguignon) іменований краєвим президентом Буковини, на місце ґр. Гоеса, котрий іменований знов намістником Триєсту і Побережа, на місце Рінальдіні'го, що на власну просьбу перейшов на пенсию зі взгляду на стан свого здоровля.— Намістники горішної Австриї і Морави, як також перейшовший на пенсию намістник Рінальдіні одержели ордери зелізної корони першої кляси.

Віцепрезидент намістництва в Ґрацу, радник двору Фрайденеґ іменований президентом Каринтиї на місце Шмідта-Заберова, котрий перейшов в стан спочинку і дістав велику ленту ордера Франц Йосифа. — Радник намістництва ґр. Ст. Юлієн-Вальзе іменований президентом краю в Зальцбурзї.

Після інформациї Fremdenblatt-у не потверджає ся вість, мов би то намістник в Празї ґр. Куденгове мав уступити, а на его місце мав бути іменований намістник Дальмациї Давид. Також і вість, мов би то ґр. Дідушицкий мав бути іменований міністром для Галичини, єсть безосновною. За другими ґазетами нотуємо тут чутку, що межи кандидатами на міністра для Галичини має бути також б. президент Лебль.— Наконець доносить Fremdenblatt, що президент краєвий в Країнї, бар. Гайн, одержав титул і достоиньство тайного радника.

Подїї в Чехиї викликали і деякі зміни войскові, стоячі в звязи з вимогами теперішної пори. Доси були в Чехиї подібно як і в Галичинї дві корпусні команди — одна в Празї, друга в Йозефштадтї. Тепер же після віденьских ґазет командант корпуса в Празї фельдцайґмайстер ґр. Ґріне став внаслїдок надзвичайних відносин дїйстно командуючим ґенералом для цїлої Чехії, а командант корпуса в Йозефштадтї ґен. Мерта єсть лиш его заступником. Другим заступником єсть ґен. Шільгавский в Празї.

До Times доносять з Пекіну, що хінске правительство згодило ся на жаданя Німеччини, а Німеччина рішила ся уступити з Кіао-Чу. За то має Хіна відступити Німеччинї залив Самсах в провінциї Фокієн на стацию вуглеву для кораблів. Залив сей лежить в половині дороги межи Гонґконґом а Шанґаєм і має добрий порт, та опановує північний в'їзд до проливу коло Формози. Німеччина мала згодити ся на ту заміну під впливом Росиї.

Ґен. Вайлер вернувши з Куби до Ішпанії станув на чолї опозициї, та взяв ся до революцийної аґітациї. На пирі устроєнім для него виступив він остро не лиш против правительства, але й против королевої реґентки. За Вайлером стоїть цїла партия войскова і Карлісти. Положене міністерства Саґасти має бути дуже прикре. На вчерашній радї міністрів ухвалено средства, якими треба виступати против аґітациї Вайлера. За ті аґітациї здеґрадовано вже полковника Морльонеса і кількох других офіцирів.

---

36)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Глава двайцять шеста.

Родина Генрі'го Вартона була так кріпко переконана о его невинности, що й не могла навіть поняти повну небезпечність его положеня. А тимчасом, чим близше надходила година переслухуваня, тим більший брав ся неспокій молодого мужчини. Перебувши більшу часть ночи зі своєю родиною, встав він на другий день по коротнім неспокійнім снї з ясною сьвідомостию свого положеня і роздивив ся вже в способах, якими міг ратувати своє житє.

Підчас війни зловлено вже неодного шпігуна і доразовим судом засуджено на смерть та й страчено. То знав дуже добре як Денвуді так і его плїнник, і для них було маюче відбути ся переслухане повне страху і обави. Але ті чувства удало ся їм так добре утаїти в собі, що анї панна Пейтон, анї Франсес не знали небепечности в цїлім еї обємі.

На дорозї, котрою ішло ся до хати, була уставлена варта; перед дверми від комнати, котру призначено для анґлїйского офіцира, стояла також варта.

Наконець надійшла хвиля, і всї що мали ставати до розправи, почали поволи сходити ся. Коли Франсес заняла місце, призначене для неї і еї родини, повела наляканими очима мов би без памяти, по всїх присутних.

Три судиї сидїли самі коло стола з такою повагою, яка пристала на таку справу і на їх ранґу. Предсїдатель був старенький чоловіком, а по его цїлій поставі було пізнати вояка. Коли-ж Франсес кинула оком на его товаришів і майже нїякої не видїла для себе відради, лагідне еї лице здавало ся їй бути добрим знаком для судьби еї брата.

В лици дїдуся видко було лагідні і людяні черти, що стояли в разячій противности до холоднокровности і рівнодушности тамтих обох. То мусїло очевидно впасти Франсесї в очи.

Старенький президент мняв корчево і як би несьвідомо кінчик крепи, що вривала ручку від его шпади, а дрожачі уста та вимовні очи зраджували борбу, яка великим тягаром привалила була его душу.

Его товариші, також старі мужчини, виглядали так, як би їх нїчого більше не обходило лиш їх обовязок; молодій дївчинї здавало ся, що від них не можна сподївати ся анї прощеня анї милосердия.

Перед сих судиїв ввели тепер Генриха Вартона узброєні люди і они мали рішати о его судьбі. Настала глубока тишина, коли він увійшов, а у Франсесї аж кров застигла, і аж тепер зрозуміла важність хвилї

Двох судиїв сидїло так поважно, що й не приступай до них, та вліпили свої очи в обжалованого. Але президент розглядав ся неспокійно, як би не знав, що має дїяти, а уста ему хвилями задрожали; все то не конче годило ся анї з его віком, анї з его обовязком.

То був полковник Сінґльтон, котрий лише що день перед тим довідав ся був о страшній судьбі своєї Ізабелї, але тепер мусїв сповняти свій обовязок. Загальна тишина, очи, що повні надії споглядали на него, опамятали его наконець і він відозвав ся:

— Арештований нехай виступить наперед!

Генрі вийшов певним кроком на середину комнати.

Франсес в сїй хвили обернула ся до Денвуді'го, як би хотїла его просити, щоби він боронив еї брата, але відтак всю свою увагу звернула на брата.

— Кажуть — відозвав ся президент — що Ви Генрі Вартон, капітан з шістьдесятого полку піхоти анґлїйского монарха.

— Я той сам!

— Ваша отвертість, мій пане, подобає ся менї. — Она робить Вам і тому мундурови, який носите на собі, честь і мусить зробити судиїв прихильними для Вас.

— Мусимо арештованого зробити на то уважним — відозвав ся один з тамтих двох судиїв, — що він не обовязаний більше говорити, як лиш то, що уважає за потрібне. Ми, що правда, творимо суд военний, але під сим взглядом остаємось вірними засадам кождого свобідного правительства.

Президент потакнув на то, глянув на якісь записки, а відтак знову відозвав ся:

— Обжаловане против Вас каже: Ви, неприятельский офіцир перейшли перебрані дня 29 жовтня через передну сторожу американьску і тим стягнули на себе підозрінє, що єсте ворожими інтересам Америки, а за то жде вас кара, яка наложена на шпигунів.

Новинки.

Львів дня 15-го грудня 1897.

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів дозволила на заміну службових місць почтовим асистентам: Фр. Сьвенхови в Ряшеві і Казим. Зайончковскому в Дембици на стациї.

— **Ц. к. Намістництво** уділило презенту на опорожнену греко-кат. парохію цісарского надання в Криници о. Гавр. Гнатишакови, дотеперішному греко кат. парохови в Чорнім.

— **Руский театр** приїздить сими днями до Львова і дня 18-го с. м. розпічне ряд представлень в сали Клюбу почтового (давнїйше Frohsinn-у) в готели Жоржа.

— **Поєдинок** на пістолети відбув ся в неділю в Тернополи між двома поручниками драґонів, Генриком Джуньо і Фердинандом Госфельдом. Госфельд поцїлений кулею в серце упав трупом. Причиною поєдинку мала бути якась дрібна суперечка.

— **Палії.** Перед судом присяжних у Львові відбувала ся недавно розправа проти Федька Левса, его 14-лїтного сина Андруха і 14-лїтного Петра Волика, всїх обжалованих о злочин підпаленя. Федько Левс є рідким у нас типом хлопа-лихваря. Перед кільканайцяти лїтами привандрував він до Зарудець, де отворив малу сельску крамницю. Торговля однакож була у него лише позором, бо властиво управляв він на великі розміри лихву так, що кількох господарів через него пішли на жебри. Перший звернув увагу на лихваря тамошний війт Ґой, і при кождій нагоді витикав єму се в очи. За те пімстив ся на війтї лихвар погано. За намовою Левса підпалив его син разом з пастухом Воликом в ночи з 5 на 6 червня с. р. стодолу Ґоя. Огонь знищив цїле ґаздівство війта і ще двох его сусїдів. По виконаню злочину палії поутїкали, а хотяй цїле село догадувало ся, хто подпалив Ґоя, певних доказів на се не було нїяких. Доперва по довшім часї Волик, спонуканий докорами совісти, признав ся до вини, і на тій підставі арештовано всїх трех. Федько Левс випирав ся до остатка всякої вини. — По переведенїй розправі трибунал засудив Федька Левса на 5 лїт тяжкої вязницї, Волика на 1 місяць арешту, а Андруха Левса увільнив.

— **Злодійска виправа.** Маєр Парнес і Яков Невіс, два злодїї, приїхали до Львова з Підволочиск на „заробок“. Розглянувшись постановили обікрасти годинникаря Вольфа Лютвака при ул. Кароля-Людвика під ч. 39, аби відтак з добичею поїхати до Черновець. Они добрали собі ще двох злодїїв львівских до помочи, дали себе замкнути на ніч в каменици і в ночи дїйстно обрабували склеп, забираючи там 44 годинників і около 100 ланцушків. Рано постановили продати кілька годинників, аби роздобути гроший на дорогу до Черновець. Однако то їм вже не удало ся, бо поліцийний аґент Шпанґ зловив при продажи Парнеса, котрий признав ся до крадежи і вказав, де заховані годинники і ланцушки. Вечером увязнено і его товариша Невіса. Оба львівскі злодїї ще укривають ся.

— **В справі виправи Андре́.** Минувшого місяця вернула ся до Тромзе експедиция, що відплила була до Шпіцберґен в Ледовий фіорд для розслїду по причинї „криків з поміч“, які нїби-то мали чути люди з деяких суден, що плавали по згаданім фіордї в місяци вересни. Експедиция не знайшла нїяких слїдів Андре́. „Ми прибули — пише капітан Кремер — до Довманових островів, з-відки нїби чути було крики, і зараз вечером вийшли ми на берег і почали слїдити. Але не знайшли нїяких слїдів, нїяких признаків чоловіка. Ми установили всякі можливі сиґнали, щоби звернути на себе увагу, та все надармо. Другого дня зорґанїзовано виправу на лижвах, але і она не знайшла нїяких слїдів людских. Лїд не дозволив нам запустити ся дальше в федовий Ліорд, а так само не допустив дістатись до рога Тордсен через Advent Bay, і ми вернулись назад до Тромзе“. Так і сим разом вість о нїби найдених слїдах виправи Андре́ показала ся неправдивою. Що-ж стало ся з відважним аеронавтом? де він може находитись і чи є надїя, що поверне? — отсе питаня, над якими застановляли ся недавно в штокгольмскім ґеоґрафічнім товаристві. Засїдане мало небуденний характер, бо взяли участь в нім: капітан Свердруп (комендант корабля „Фрам“, на котрім плавала виправа Нансена), Норденшільд і другі подорожники до полярних сторін. Зібрані вислухали реферату д-ра Екгольма о виправі Андре́ в звязи з метеорольоґічними досьвідами в місяци липни. На основі тих дослїдів можна, на гадку д-ра Екгольма, із значною імовірностию означити напрям, куди мусїв нести ся бальон Андре́. З-разу (каже Екгольм) бальон летів на північно-захід, потім на північно-всхід, а се позволяє догадуватись: по перше, що Андре́ був недалеко від бігуна, а по друге, що він не міг долетїти до всхідного Сибіра або Азиї, але спустив ся на землю Франц-Йосифа, щоби там перебути зиму. Екгольм додав, що услівя зимівлї там досить користні і длятого можна надїятись щасливого кінця тої випраави.

— **Шіснайцятьповерховий готель** отворено сими днями в Новім Йорку. Будова его тревала 7 лїт і коштувала звиж 30 мілїонів зр. Готель має 1800 вікон і може помістити 1500 людий в окремих комнатах.

— **Дорогий капелюх.** В Бруншвіку став ся недавно одному панови випадок, який ледви чи кому другому притрапить ся. Вибирав ся він зі своєю жінкою до Гамбурґа і зайшов до склепу одного тамошного купця, щоби закупити потрібних річий. На сам останок захотїло ся жінцї конче купити ще капелюх, але що обоє не мали при собі вже більше гроший, дали купцеви льос льотерийний. Купець пристав на таку заплату. Невдовзї потім витягнено сей льос на льотериї з головною виграною в сумі 300.000 марок. Скоро довідав ся о тім перший властитель льосу, виїхав сейчас до Бруншвіку, щоби добути від купця гроші. Та купець не дурний був зрікати ся зиску; але щоби давнїйшому властителеви льосу не було дуже маркотно, дав єму 500 марок. Добрий інтерес!

Господарство, промисл, торговля, ґігієна і вихованє.

Добрі ради.

Користайте з часу і дїлїть собі его добре!

— Вартість часу і его подїл. Анґлїйцї кажуть: „Time is money“ („Тайм іс менні“). Та й зовсїм справедливо, бо на вартість якого небудь предмету складає ся не лиш сам сирий материял і робота, але й час. Длячого сирий материял має лиш дуже малу вартість і єсть значно дешевший, як який виріб з него? — Бо єму бракує тої вартости, якої надає єму праця і час. Чим більше працї при якімсь виробі і чим більше треба на него часу, тим він буде й дорожший. Отже час робить і гроші. Але з другої сторони час може обнижити вартість виробу, бо чим менше треба часу до виробу, тим він буде й дешевший. В такім случаю час робить гроші, в инший спосіб: чим менше треба часу на якийсь виріб, тим більше можна его наробити, а чим більша буде скількість виробу,

---

Хоч і як президент лагідно говорив, а все-таки було в тім голосї слїдно звичайну его повагу.

Обжалованє було так ясне, так просте, докази так очевидні, а кара так добре знана, що здавало ся, як би вже не було ратунку.

Тепер промовив Генрі спокійно.

— Що я перейшов перебраний попри Вашу передну сторожу — то правда, але —

— Мовчіть! — перебив єму президент — звичай воєнний єсть вже сам про себе досить острий. Не потребуєте причиняти ся самі до свого засуду!

— Я правди не заперечу! — сказав на то Генрі гордо.

Оба другі судиї слухали его спокійно не показуючи по собі, мов би то їх дуже обходило. Але президент, видко, був досить зворушений.

— А може нам поясните — відозвав ся він — яка причина спонукала Вас, що Ви перебрані відважились зайти в сторони, занятї нашою армією?

— Я сином отсего старого чоловіка — сказав на то Генрі — і щоби навідатись до него, я зважив ся на ту небезпечність. Впрочім Ваше войско лиш рідко держить сей край, а що то земля неутральна, то преці кожда сторона має право сюди заходити.

— Закон того не потвердив, що то має бути неутральна земля. Ся назва пішла лиш з того, що тут земля того рода; але де вже стане якась армія, там і приносить своє право з собою. А першим правом єсть, щоби себе боронити.

— На слова, мій пане, воювати не буду — відповів молодий мужчина. — Але то знаю, що мій батько має право до того, щоби я его любив, а я був би зважив ся ще й на більшу небезпечність, щоби дати єму доказ, як его шаную і як я привязаний до него.

— То дуже красно! — відозвав ся старенький президент. — Справа, мої панове, зачинає ся проясняти. Зразу, мушу признати ся, здавала ся она менї дуже темною, але хто-ж би взяв єму то за зле, що він хотїв видїти свого батька?

— А маєте ж на то докази, що лиш то було Вашим наміром?

— Маю! тут — сказав Генрі і єму заблисла нова надїя — ось тут докази — мій батько, мої сестри, майор Денвуді, они всї знають о тім!

— Коли так, то можете виратувати ся. Розберемо справу дальше.

— А вже-ж — відозвав ся тут президент живо. — Старший пан Вартон нехай тут стане — взяти від него присягу.

Старий Вартон виступив, а коли ішов, то аж ноги під ним дрожали, і сповнив приписану формальність.

— Ви батьком отсего арештанта? — спитав полковник тихо.

— Він у мене одинокий син!

— А що-ж знаєте о его гостинї у Вас дня 29 жовтня?

— Прийшов, як то Вам сказав, щоби відвідати мене і свої сестри.

— Чи був перебраний? — спитав другий судия.

— Не мав на собі уніформу шісдесятого полку.

— Отже прийшов, щоби побачити свої сестри? — спитав президент. — Ви маєте доньки, пане?

— Дві, они тут.

— Чи мав на собі перуку? — перебив єму один з офіцирів.

— Менї здає ся, що мав щось подібного на голові.

— Як же довго Ви не були разом? — спитав президент дальше.

— Рік і два місяцї.

— Чи він мав зверха широку свиту з грубої материї? — питав офіцир дальше, споглядаючи на папір, котрий держав в руцї.

— Мав якусь свиту.

— Отже кажете, що він прийшов лиш длятого, щоби побачити ся з Вами?

— Зі мною і з моїми доньками.

— Відважний молодець — шепнув президент до своїх товаришів — не виджу в тім нїчого злого — зробив нерозумно, необачно — але з любови.

— А чи знаєте, шо Ваш син мав сповнити прикази сер Генрі Клїнтона і що та гостина мала лиш покривати зовсїм инші пляни?

— Звідки-ж то я можу знати? — сказав пан Вартон і аж затремтїв — хиба-ж сер Генрі звірив би ся менї?

— А чи знаєте що о сїм паспортї? — При сих словах показано єму папір, котрий Денвуді відобрав, коли Вартона арештовано.

— Нї, не знаю — слово чести, що не знаю! — сказав батько.

— Під присягою?

— Під присягою!

— Чи маєте ще яких инших сьвідків, капітане Вартон? — сего за мало. Вас зловлено серед обставин, що грозять Вам смертию. Ваше дїло поставити доказ своєї невиности. Розважте собі добре і холоднокровно.

В сїм упімненю судиї був якийсь так страшний спокій, що арештованого аж ляк взяв

тим більше буде гроший. Длятого то час хоч робить фабричні вироби дешевими, вбогачує мимо того фабрикантів. Тому то також у фабриках зважають як найбільше на добрий поділ часу і старають ся як найбільше его використати. Всї машини у фабриках не лиш на то, щоби улекшити роботу, але щоби й час як найбільше використати. Але час для господаря має може ще більшу вагу, як для фабриканта; бо фабрикант може собі спокійно працювати у фабрицї, без обави, що его там заскочить слота, а господар, скоро не вхопить в пору збіжа з поля, то оно готово ему пропасти. А чому у нас господарі бідні, хоч і неодин з них гірко працює. Не лиш тому, що по більшій части не уміють добре і розумно працювати, але бодай чи не найбільше длятого, що не уміють добре й розумно з часу користати, та не знають его вартости. Але щоби з часу можна користати, треба мислити, та й уміти мислити. Господар, що уміє мислити, буде укладати собі наперед свою роботу, а розложить єї так, щоби кожду хвильку з него як найбільше використати. Розумний господар укладає собі наперед плян своєї роботи і то не лиш на кождий день окремо, але й на цїлий тиждень, та й на цїлий рік. Оттепер в зимі як-раз пора до того, щоби укладати собі плян роботи на цїлий рік. При такім укладаню вийдуть зараз на верх деякі хиби в господарстві, а тогди треба старати ся їх направити. При укладаню пляну добре єсть порадити ся також з сусїдами, а батько родини, повинен також і старших синів брати до ради, щоби они завчасу навикали до розумного ґаздованя, та учили ся, що і як робити. Огже треба добре уложити собі, як подїлити поле, як би й коли єго обробити, та чим засїяти або засадити. Укладане пляну на цїлий рік мусить обнимати цїле господарство, а при тім треба й почислити ся з тим, які більше буде ся мати видатки через цїлий рік та якого можна сподївати ся зиску. Що недїлї треба укладати плян на цїлий тиждень, на кождий день окремо, а що дня вечером треба робити подрібний плян на цїлий день. Хто укладає собі плян поперед, той буде умів використати час, скоро его заскочить якась перешкода н. пр. слота. Найважнїйша річ в господарстві в тім, щоби вже завчасу прилагодитись до весняної роботи, так, щоби опісля не треба марнувати часу на всїлякі направи. Передовсім треба уважати на то, щоби не тратити богато часу на всїляку біганину та закрутанину, на котру у нас звичайно іде найбільше дорогого часу. Челяди і робітникам треба не лиш визначати роботу, але й зважати на то, щоби кождий в своїм часї брав ся до роботи, та в означенім часї кінчив єї. Дуже важна річ в тім, щоби не колотити людьми при роботї, не відривати їх що хвиля від одної а заставляти до другої, бо через то найбільше марнує ся часу. Наконець треба визначати відповідний час на спочинок, і з вечера вчасно лягати, а раненько досьвіта вставати.

— *Годоване телят.* На годоване телят треба дуже зважати, бо опісля буде ся мати з них тим лїпшу худобину. Телята не повинні корову довше ссати як 4 до 6 недїль, або через той час треба їх годувати сьвіжим молоком. Коли би довше ссали, або довше годувало ся їх сьвіжим молоком просто від корови, годоване булоби занадто дороге. В першім часї по відлученю треба їм ще давати незбираного молока, а по осьми днях можна вже давати і збиране з водою із увареного льняного насїня, а наконець самого збираного молока. Щоби набирали більше костий, можна їм домішувати до корму по трошки т. зв. нашого (фосфорокислого) вапна. Дуже добре також давати телятам вівса, 1 або 2 кіля на день.

— *Як пізнати, в котрій бараболи найбільше мучини.* Мучина, звана також скробом або крохмалем, єсть то тота часть ростини, котра витворюєсь в листках а відтак переходить до зерна і опісля живить не лиш молоду ростинку, але й нам дає поживу звану мукою, або також входить в підземні гони звані бульвами, котрими як-раз суть бараболї. Барабола тим лїпша, тим поживнїйша, чим більше має в собі тої мучини. Отже по чім пізнати, котра бараболя має більше мучини? Коли розпустити в 1 лїтрі води 120 ґрамів соли і вкинути в ню барабою, а бараболя буде в тій водї плавати, то она має лиш 14 процент мучини; коли на лїтру води взяти 100 ґрамів соли, а бараболя в нїй буде плавати, то має майже 19 процент (18·9) мучини; наконець бараболя, що плаває у водї, в котрій на лїтру розпущено 117 ґрамів соли. має 25 і пів процент (25·5) мучини. Бараболї, що мають малий процент мучини, мають яко корм для худоби і яко страва для людий малу вартість. До садженя треба брати лиш такі бараболї, котрі мають як найбільше мучини.

— *Хлїб з бараболями:* На пів кільо житної і пів кільо пшеничної муки треба утерти пять великих, варених бараболь, заколотити їх з кипячою водою а відтак додавши два дека дріжджів, соли і кмену та муки замісити на вечер досить густе тїсто, а на другий день виробити два бохонцї і упечи.

— *Чорнило до копіованя.* Взяти 5 ґрамів галуну потовченого на мілкий порошок і 20 ґрамів екстракту з дерева кампешового та розпустити в 250 ґрамах чистої дощівки. Відтак додати 20 ґрамів чистої ґлїцерини, замішати добре і перецїдити через чисте полотенце.

— **Дирекция ц. к. зелїзниць державних** оповіщує: Від 1 грудня с. р. переходять при всїх поїздах мішаних на шляху Дрогобич-Борислав також вози особові з передїлами I. кляси. — Від того дня продає ся у всїх касах особових крім білетів II. і III. кляси також білети I. кляси до стациї Дрогобич-Трускавець і Борислав, як також на відворот.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 14 грудня. Є. Вел. Цїсар принимав вчера на приватній авдиенциї намістника Чехії ґр. Куденгове.

Константинополь 14 грудня. Греция зажадала від Порти продовженя на місяць речинця ратифікацийного. Жадане се викликало в кругах дипльоматичних велике здивоване. В кругах Порти називають се жадане, котре вже обговорювано і на зборах амбасадорів, неоправданим і неможливим до сповненя.

Рим 14 грудня. Склад нового мінїстерства єсть слїдуючий: Рудінї — президия і справи внутрішні; Цанарделї — справедливість; Вісконті Веноста — справи заграничні; Брін — маринарка; Бранка — фінанси; Люцаті — скарб; Сан Марцано — війна; Ґалльо — просьвіта; Павончелї — роботи; Коккору — рільництва; Сінео — почти.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (клїш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

від того. В виду сочувства полковника Сінґльтона міг він легко забути на свою небезпечність, але тамті два судиї, по котрих лици видко було, що готові его засудити, відбирали ему всю відвагу.

Він мовчав і лиш благаючим оком глянув на свого приятеля.

Денвуді зрозумів ту нїму просьбу і виступив яко добровільний сьвідок. Він сам особисто знав лиш мало, а й то скорше погіршило справу Генрі'го, як щоби єї поправило.

Вислухано мовчки того, що він говорив, а по тім, як оба рівнодушні судиї стали многозначно покивувати головами, видко було аж надто виразно, якого лиха він наробив.

— Але Ви прецї думаєте лиш то одно, — сказав президент — що отсей арештований не мав нїякого иншого наміру, лиш той, до якого признав ся?

— Нїякого иншого, я дав би за то і свою голову! — відповів майор.

— Чи присягнете на то? — спитав неумолимий судия.

— Як же я можу присягати? — Лиш сам Бог може вглянути в серце чоловіка, але я знаю сего капітана ще з дитинячих лїт. Єго характер був завсїгди висший понад неправду і обманьство!

— Ви сказали, що він був утїк і що его знову зловлено?

— Так було — в битві его зранено. — То видко ще по его руцї, котрою не може рушати. Чи гадаєте, що він би був виставляв ся на таку небезпечність, щоби нам попасти ся знову в руки, як би не чув ся був зовсїм невинним?

— Майоре Денвуді, а чи Андре був би дезертирував з поля битви, як би коло Террі був мав таку нагоду? — спитав судия. — То зовсїм природно, що молоді люди шукають слави і відзнаки.

— Хиба-ж то слава? — сказав на то майор. — Соромна смерть — і зганьблене імя?

— Майоре Денвуді. Ви поступили собі благородно, сповнили честно свій обовязок. — Ми мусимо так само честно сповнити і свій обовязок.

Для Генрі'го осталась тепер лиш слаба надія. Ще лиш одна показала ся ему відрада — в любови его сестри, котра тепер з благаючим поглядом виступила наперед.

Она встала, а бліде доси єї личко почервонїло ся значно — відтак легким але певним кроком виступила перед судиїв.

Коли Франсес підняла свою білу ручку і підгорнула собі з чола своє буйне волосе, представив ся судиям образ молодости і невинности, котрий міг би був тронути ще й строгійших судиїв.

Президент закрив собі на хвильку очи, бо лагідне око і зворушені черти лиця молодої дївчини нагадали ему образ иншої.

Але зворушене проминуло борзо. Він стямив ся і промовив живо, а по его словах можна було зараз пізнати, чого він собі потайком бажав:

— Отже Ваш брат дав Вам наперед знати, що хоче відвідати свою родину?

— Нї, нї — сказала Франсес, приложивши собі руку до чола, як би хотїла зібрати свої гадки — ми всї не знали нїчого о его гостинї, аж він приїхав. Але хиба-ж треба на то якого поясненя, що син не лякає ся нїякої небезпечности, скоро розходить ся о то, щоби відвідати старого батька? І то в часах, як теперішні?

— Але чи то було перший раз? — спитав полковник щиро як батько.

— Нї, нї! — відповіла Франсес — то була вже четверта его гостина.

— Я то зараз знав! — відозвав ся старий президент і став собі з радости затирати руки. — Маємо тут перед собою шаленого сьмільчака. Я переконаний, мої панове, що на поли битви не знайдесь ему рівний! — В якім же перебраню прийшов він тогди?

— Тогди не треба було ему нїякого, бо було в краю королївске войско і оно перепустило его.

— Отже то була перша его гостина не в уніформі свого полку?

— А вже-ж, що перша! — відповіла дївчина живо.

— А Ви писали до него — просили его, щоби він приїхав? — Ви хотїли конче видїти ся з ним! — додав полковник нетерпеливо.

— Що ми хотїли, та й дуже хотїли видїти ся з ним, то правда, — але для мого тата було би то небезпечно переписувати ся з королївскою армією — і ми не важили ся.

— Чи він виходив з дому, заким его арештовано? Може з ким сходив ся?

— З нїким — лиш з одним сусїдом — з похатником Бірчом.

— З ким? — спитав полковник та поблїд і кинув ся, як би его гадина укусила.

Денвуді застогнав голосно, вдарив ся рукою по чолї та відозвав ся роздразненим голосом:

— *Пропав же!* — та вибіг з комнати.

(Дальше буде.)

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy

може лише се бюро анонси приймати.

35

Мужчини

При ослабленю мужескім, мій ц. к. упр. ґальвано-електричний апарат, для власного ужитку з добрим успіхом. Лїкарскі порученя. Проспект в коперті в марках 20 кр.

І. Авґенфельд,

Відень, IX., Türkenstrasse 4.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

АРТИКУЛИ ЯПАНЬСКІ

ЗЕРКАЛА, ТОАЛЄТИ ДАМСКІ

знаменитої і добірної якости поручає одинокий магазин люксусовних артикулів і найбільший склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **Людвик Файґль** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.